

Sygn. akt II Ka 747/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale prokuratora Jarosława Kowalczyka

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2023 r.

sprawy **S. M.**

oskarżonego z art. 288 § 1 kk, art. 190 § 1 kk, art. 157 § 2 kk, art. 217 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 30 maja 2023 r. sygn. akt II K 91/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 720 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 747/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 30 maja 2023 r. w sprawie II K 91/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>zarzut, mającej istotny wpływ na wynik postępowania obrazy prawa procesowego:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, ocenę zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co do okoliczności związanych z inkryminowanym zdarzeniem; - art. 7 kpk poprzez poczynienie przez sąd I instancji dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów w okolicznościach jak opisane w treści uzasadnienia; - art. 410 kpk przez przyjęcie uogólnień niewynikających z materiału dowodowego i zbudowanie na ich podstawie twierdzeń mających być istotą 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

skazania w okolicznościach jak opisane w treści uzasadnienia;

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, gdyż sąd I instancji pominął istotne okoliczności faktyczne jak opisane w treści uzasadnienia;

- art. 167 kpk poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej w sprawie oraz w związku z nieprzeprowadzeniem dowodów wnioskowanych przez obronę;

- art. 167 kpk poprzez niedopuszczenie zawnioskowanych w piśmie obrony z dnia 21 kwietnia 2022 r., dowodów tj.: o powołanie biegłego celem udzielenia odpowiedzi jakim narzędziem i w jakim czasie spowodowano uszkodzenia samochodu, którym przyjechał pokrzywdzony (z określeniem rodzajowym i szczegółowym), albowiem podejrzany konsekwentnie podnosi, że są to uszkodzenia dawne i mechanizm ich powstanie nie jest kompatybilny z nożem posiadanym przez podejrzanego;

- art. 8 § 2 kpk poprzez niewzięcie pod uwagę i nie nadanie żadnego znaczenia ujawnionym w sprawie okolicznościom, a mianowicie, że sąd powszechny stwierdził popełnienie przestępstwa przez M. C. — do czego doszło z informacji S. M.. Okoliczność ta ma znaczenie dla sprawy niniejszej gdyż obrazuje konflikt pomiędzy M. C. i S. M., a w korelacji z jej zeznaniami wskazuje na jej stosunek do oskarżonego i chęć zaszkodzenia mu poprzez postępowanie karne.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- na wstępie rozważań należy odnieść się do istoty naruszeń art. 7 i art. 410 kpk, na które powołuje się skarżący. Zgodnie ze stanowiskiem powszechnie obecnym w orzecznictwie, wskazanych przepisów nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 sierpnia 2022 r., II AKa 376/21). Jednocześnie na względzie</p>	

mieć należy, że przy tych samych okolicznościach chybnym jest podnoszenie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, albowiem naruszenie zasady in dubio pro reo ma wszak miejsce wtedy, gdy sąd prawidłowo ocenił zebrane w sprawie dowody, ale ujawnione wątpliwości rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego, wbrew kierunkowi wymienionej zasady (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 maja 2023 r., II AKa 287/22). Przenosząc powyższe zarzuty na kanwę niniejszego postępowania nie sposób przyznać racji skarżącemu. Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd meriti oparł wyrok na dostatecznie zgromadzonym i prawidłowo ocenionym materiale dowodowym oraz właściwie ustalonym stanie faktycznym, przy czym nie pojawiły się żadne wątpliwości, które mogłyby być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Zważając na przedmiot postępowania okoliczności, które miałyby być udowodnione na podstawie zeznań wskazanych przez obrońcę świadków w osobach – P. C., S. K. i K. S., nie stanowią dowodu dla rozstrzygnięcia istoty sprawy, toteż Sąd Rejonowy słusznie nie wziął ich pod uwagę. Wymienieni świadkowie nie byli obecni na miejscu zdarzenia, natomiast kwestia własności desek będących przedmiotem sporu pomiędzy pokrzywdzonym i oskarżonym, winna być rozstrzygana na innej płaszczyźnie. Ponadto wskazywanie jakoby (ewentualne) działanie zarzucone S. M. miałyby być uzasadnione zastosowaniem przez niego instytucji zawartej w art. 25 § 1 kk, czyli obrony koniecznej, jest chybione i implikujące potwierdzenie złożenia nieuczynnych zeznań przez P. B. i W. K., albowiem z ich treści, jak

również wyjaśnień oskarżonego jednoznacznie wynika, że opisane w akcie oskarżenia zachowania w ogóle nie miały miejsca. Nie można zatem uznać tego materiału dowodowego za wiarygodny. Ci świadkowie zeznawali stronniczo, podkreślając fakt rzekomej kradzieży desek, próbując tym samym ukazać oskarżonego w pozytywnym świetle, natomiast opisywany przebieg wydarzeń nie wytrzymuje konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny. Jednocześnie zauważyć można, że także trudno jest deliberować na temat kradzieży wymagającej przedsięwzięcia działań z zakresu obrony koniecznej, jeśli w rozmowie z K. S. udzielono mu szczerze i wprost informacji przez pokrzywdzonych o powodzie ich przyjazdu. Ustosunkowując się do całokształtu oceny osobowego materiału dowodowego należy mieć na uwadze, że Sąd stanął przed wymagającym zadaniem, ponieważ oskarżony i pokrzywdzony, a także niektórzy świadkowie są ze sobą od dłuższego czasu skonfliktowani, co bezpośrednio może przekładać się na ich obiektywizm. Nie mniej jednak, skarżący powyższą okoliczność istniejącego konfliktu podnosi wybiórczo i niekonsekwentnie, próbując jedynie uzyskać przychylność dla przyjętej linii obrony. W takiej sytuacji pamiętać należy, że nie wolno a priori oceniać jako niewiarygodnych zeznań pokrzywdzonego, choćby był zainteresowany wynikiem postępowania. Tak samo nie należy oceniać zeznań świadków powiązanych osobiście z pokrzywdzonym, gdyż istotą oceny dowodów jest bowiem ich treść, a nie pochodzenie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 11.07.2013 r., II AKa 81/13, LEX

nr 1363328). Taki stan rzeczy wymuszał oczywiście zachowanie należytej ostrożności przy nadawaniu waloru wiarygodności poszczególnym depozycjom, co niewątpliwie Sąd Rejonowy uczynił. Zeznania pokrzywdzonych są jasne, logiczne, konsekwentne, uzupełniają się, korelują ze sobą i z pozostałym materiałem dowodowym, zwłaszcza z obiektywnymi dowodami w postaci opinii sądowno-lekarskiej, protokołu oględzin samochodu i opinii technicznej, a także z zeznaniami funkcjonariuszy Policji. Pokrzywdzeni nie próbowali wyolbrzymiać roli P. B. i W. K. w całym zajściu, nawet ją marginalizując, jak również poniesionych szkód w postaci obrażeń fizycznych oraz uszkodzeń samochodu o czym świadczy treść ich zeznań złożonych niedługo po zdarzeniu. Ewentualne rozbieżności pomiędzy zeznaniami nie miały istotnego charakteru i wynikały z dynamiki zapamiętywanych wydarzeń i towarzyszącego przy nich stresu, który niewątpliwie musiał nadal się utrzymywać podczas czynności przesłuchania. Sąd Okręgowy nie podziela również zasadności zarzutu nawiązującego do niesłusznie przypisanych gróźb karalnych wobec T. K., na poparcie czego skarżący wskazał, że tylko T. K. słyszał owe groźby. Takiej argumentacji przeczy m.in. treść zeznań P. K., który na rozprawie w dniu 10 maja 2022 r. wypowiedział się, że „groźb i wyzwisk było bardzo dużo”, następnie dodał, iż nie potrafi ich powiedzieć, co dowodzi unikania pochopnego wskazywania przez niego szczegółów co do faktów, których nie jest pewny. Dodatkowo pokrzywdzony P. K. nie miał wcześniej styczności z oskarżonym i nie był z nim skonfliktowany.

Odnosząc się do zeznań Ł. Z. i P. P. w kontekście argumentów użytych przez skarżącego na poparcie swoich zarzutów zważyć trzeba, że obrońca wnioskując z ich zachowawczej treści podważenie ustaleń co do obrażeń ciała T. K. i uszkodzeń samochodu I. wyraźnie je nadinterpretowuje. Pamiętać należy, że w odniesieniu do tych okoliczności wypowiedzieli się biegli i potwierdzają one zgodność przebiegu zdarzeń według relacji pokrzywdzonych, natomiast funkcjonariusze nie mogli dysponować wiedzą specjalistyczną, będącą domeną właściwych biegłych. Podobnie jak już wspomniano powyżej, tym razem w nawiązaniu do zarzutu obrazy art. 8 § 2 kpk, nie można z samego przywołanego faktu wcześniejszego postępowania karnego i konfliktu pomiędzy M. C. i S. M. wnioskować o jej nieszczerych zeznaniach. Na marginesie wskazać należy, że jej zeznania i tak nie miały kluczowego znaczenia, opierały się w szczególności na złożonych jej relacjach oraz dotyczyły kwestii własności desek.

- ostatni z zarzutów skarżącego odnosi się do obrazy art. 167 kpk, lecz podobnie do pozostałych uznany został za bezzasadny. Należy zauważyć, iż to sąd jest gospodarzem postępowania jurysdykcyjnego, dlatego w jego gestii pozostaje ostateczna decyzja o dopuszczeniu dowodu. Sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez strony (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2022 r., V KK 164/22). W niniejszym postępowaniu materiał dowodowy jest kompletny i jednoznacznie pozwala na prawidłowe wyjaśnienie

<p>okoliczności sprawy, toteż nie istniała uzasadniona potrzeba dokonywania dodatkowych ustaleń, które zostały już dostatecznie udowodnione. Powoływanie się przez skarżącego na to, że niewiarygodnym jest spowodowanie uszkodzeń samochodu za pomocą noża, który był w posiadaniu oskarżonego, stanowi jedynie polemikę z poczynionymi ustaleniami opartymi na wiarygodnym materiale dowodowym, w tym zeznaniach pokrzywdzonych, protokole oględzin samochodu, opinii technicznej i opinii ją uzupełniającej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydanie wyroku uniewinniającego oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie, co szczegółowo zostało wykazane we wcześniejszej części uzasadnienia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
wskazano w rubryce 3.1.; jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrzył się uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 kpk -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II	na podstawie art. 636 § 1 kpk, zgodnie ze stawkami określonymi w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, z uwagi na nieuwzględnienie apelacji, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 720 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.
----	---

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana